

Arrest

nr. 257 517 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B.SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 11 juli 2016. Op 13 juli 2016 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 mei 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 7 november 2018 weigert de Raad de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij te erkennen en weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus.

1.2. Op 14 januari 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming. Op 26 juni 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.3. Op 20 september 2019 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 11 maart 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 2 september 2020 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 25 november 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.5. Op 4 januari 2021 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 18 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden akte waarvan de motieven als volgt luiden:

"A. Feitenrelaas

U bent een 24-jarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine, geboren in het dorp Deh Baraki Barak, district Baraki Barak, provincie Logar. U woonde uw hele leven in Deh Baraki Barak. Uw maternale tante S. S. (...) (CGVS (...); OV (...)) diende samen met haar echtgenoot N. M. S. (...) (CGVS (...); OV (...)) op 5 juli 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Op 9 november 2011 werd hen de vluchtelingenstatus toegekend.

U stopte rond uw twaalfde of dertiende met school. De jaren daarna bestudeerde u thuis de koran en hielp u af en toe in uw vaders winkel op de bazaar van Deh Baraki Barak. Uw vader werkte voor uw geboorte enkele jaren als officier bij de Afghaanse politie. Uw broer Y. (...) werkte zes of zeven maanden bij de Afghaanse politie.

Volgens uw verklaringen had uw gezin een conflict met uw paternale oom nadat hij voorstelde dat zijn oudste zoon, uw neef, moest trouwen met een van uw zussen. Uw vader weigerde in te gaan op het voorstel van zijn broer. Na een woordenwisseling was er geen contact meer tussen uw vader en diens broer. Daarnaast werd u op een dag na een moskeebezoek tegengehouden door taliban. Ze sommeerden u bij hen aan te sluiten. U ging naar huis en zei tegen de talibs dat jullie het er nog wel eens over zouden hebben. Ongeveer twee weken later kwam u op straat een van deze talibs tegen. Hij was gewapend en sommeerde u om bij hem te komen. Daar er twee of drie passanten opdaagden, kon u naar de winkel van uw vader aan de andere kant van de straat vluchten.

Voorts verklaarde u dat er in het huis van een buurman ammunitie en wapens werden gevonden en dat er talibanleden werden opgepakt. De taliban zouden uw gezin – met name uw oudere broer – verdenken van betrokkenheid hierbij en bezorgden een eerste dreigbrief bij jullie thuis. Vervolgens werd er met een Kalasjnikov op de deur van uw ouderlijk huis geschoten en werd er een tweede dreigbrief bezorgd, waarin jullie drie dagen de tijd werd gegeven om jullie aan hen over te geven. Na de tweede dreigbrief vertrok u samen met uw broer Y. (...) uit Afghanistan. U reisde in ongeveer een jaar via Iran, Turkije en Griekenland naar België. U verloor uw broer Y. (...) uit het oog in Iran. Na uw vertrek verhuisden uw ouders en twee jongere zussen naar het nabijgelegen dorp Baraki Rajan. U kwam op 11 juli 2016 aan in België en diende op 13 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 mei 2018 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat u geen zicht heeft geboden op uw werkelijke familiale situatie voor uw vertrek uit Afghanistan en dat u evenmin zich bood op uw werkelijke verblijfplaatsen. Zo bleek dat uw broer M. Y. S. (...) (CGVS (...); O.V. (...)) een verzoek om internationale bescherming indiende in België op 15 januari 2016. Op basis van de verklaringen van uzelf, uw tante en M. Y. (...) wees alles er op dat hij uw broer is. U verklaarde desondanks dat uw de man in kwestie niet uw broer is. Volgens M. Y. (...) woonden jullie beiden bij uw maternale oom A. S. (...) in de vijfde wijk van Kabul. Uit de verklaringen van uw tante – u was op dat moment vijftien jaar – bleek dat haar broer A. (...) en haar zus M. (...) in Kabul verbleven. Nog bleek uit uw activiteiten op Facebook dat niet alleen u en M. Y. (...) diverse gemeenschappelijke vrienden hadden, maar ook dat een deel van deze gemeenschappelijke vrienden afkomstig waren van, woonachtig waren in of werkten of school liepen in Kabul.

Op 5 juni 2018 diende u tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U verklaarde dat u nooit in Kabul heeft gewoond en dat u uw hele leven doorbracht in het dorp Deh Baraki Barak. Nog ontkende u dat M. Y. (...) uw broer is. Voorts gaf u aan dat u wel degelijk problemen heeft gekend met uw paternale oom en benadrukte u dat u eveneens problemen met de taliban had én dat zij u wilden rekruteren. Op 7 november 2018 werd door de RvV besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De RvV oordeelde dat M. Y. (...) wel degelijk uw broer is en volgde de motivering van het CGVS dat u geen zicht bood op uw werkelijke familiale situatie en op uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw vertrek uit Afghanistan.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 14 januari 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek hield u vast aan uw verklaringen omtrent uw herkomst uit en verblijf in Deh Baraki Barak en aan uw verklaringen inzake uw problemen met uw paternale oom en de taliban. U voegde hieraan toe dat de paternale oom in kwestie een talib is. Voorts verklaarde u dat M. Y. (...) wel degelijk uw paternale halfbroer is, dat hij in Kabul woonde en dat u in Logar woonde. Nog gaf u aan dat hij niet werkzaam was bij de politie zoals u in uw eerste verzoek verklaarde. Voorts stelde u dat jullie in Iran ruzie kregen en dat jullie sindsdien geen contact meer hebben. Op 26 juni 2019 werd door het CGVS een beslissing tot nietontvankelijkheid genomen, daar er geen elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. U reisde naar Parijs, waar u twee of drie maanden verbleef. U verklaart dat u in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende. Op grond van de Dublin III-verordening (EU) nr. 604/2013 oordeelden de Franse autoriteiten echter dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. U keerde hierop terug naar België.

Op 20 september 2019 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek hield u vast aan uw verklaringen omtrent uw herkomst uit en verblijf in Deh Baraki Barak, alsook inzake uw problemen met de taliban en de problemen met uw paternale talib-oom. Voorts verklaarde u opnieuw dat M. Y. (...) uw paternale halfbroer is en dat jullie weinig contact hebben. Betreffende uw problemen gaf u voorts aan dat u via uw in België woonachtige tante vernam dat de taliban in november of december 2019 meerdere keren bij uw familie naar u vroegen. Op 11 maart 2020 werd door het CGVS een beslissing tot nietontvankelijkheid genomen, daar er geen elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 2 september 2020 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw vierde verzoek hield u vast aan uw verklaringen omtrent uw herkomst uit en verblijf in Deh Baraki Barak. Ook aan uw verklaringen inzake uw problemen met de taliban en aan de problemen met uw paternale talib-oom hield u vast en u benadrukte dat hij u en uw broer Y. (...) wilde rekruteren. Nog gaf u aan dat uw paternale oom er bij uw vader nog steeds op aandringt dat u en uw broer Y. (...) zich bij de taliban aansluiten. Op 25 november 2020 werd door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er geen elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 4 januari 2021 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek houdt u vast aan uw verklaringen omtrent uw herkomst uit en verblijf in Deh Baraki Barak. Ook houdt u vast aan uw verklaringen inzake uw problemen met de taliban en stelt u dat deze problemen nog steeds actueel zijn: de taliban zijn nog steeds op zoek naar u en uw (half)broer M. Y. (...) en jullie moeten zich bij hen melden. U merkt op dat de taliban denken dat jullie in Kabul wonen, maar u geeft aan dat u nooit in Kabul heeft gewoond. Nog verklaart u dat uw familie ondergedoken leeft in een dorp en dat ze niet naar buiten kunnen.

U vreest dat u bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden gedood of zal worden gedwongen om met hen samen te werken.

Voorts merkt u op dat uw gezondheid niet goed is en dat u stress heeft.

Ter staving van uw vijfde verzoek legt u de volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er werd geoordeeld dat u geen zicht bood op uw werkelijke familiale situatie noch op uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw vertrek uit Afghanistan. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

U hield in uw tweede, derde en vierde verzoek vast aan uw verklaringen van uw eerste en respectievelijk tweede verzoek. Daar er geen nieuwe elementen voorhanden waren in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans minstens aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt, werden uw tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming door het CGVS afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. U diende tegen deze beslissingen geen beroep in bij de RvV. U diende evenmin een cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in uw vijfde en huidige verzoek kan worden vastgesteld dat deze volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met uw paternale oom en met de taliban. Zo verklaart u in uw vijfde verzoek opnieuw dat u in Day Baraki Barak bent geboren en getogen (Verklaring volgend verzoek, (...), 1 februari 2021, vragen 5, 10) en stelt u wederom dat de taliban u en uw (half)broer Y. (...) wilden en willen rekruteren of dat ze u zullen doden (Verklaring volgend verzoek, (...), 1 februari 2021, vragen 16, 19). Er dient te worden opgemerkt dat deze elementen niets wijzigen aan de vaststelling dat u geen zicht biedt op uw werkelijke familiale situatie noch op uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw vertrek uit Afghanistan. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter opnieuw verwijst naar iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

U tracht uw verklaringen inzake uw problemen met de taliban te staven met een kopie van een brief van de taliban. U geeft aan dat de originele brief in het vijfde verzoek van M. Y. (...) werd voorgelegd. Betreffende de brief, gedateerd op 10 sunbula 1391 of 1392 (Gregoriaanse kalender (GK) 31 augustus 2012 of 1 september 2013), legt u uit dat u en M. Y. (...) zich moeten aansluiten bij het Islamitisch Emiraat en voegt u daaraan toe dat de taliban niet weten dat jullie in België verblijven, maar dat ze denken dat jullie in Kabul wonen (Verklaring volgend verzoek, (...), 1 februari 2021, vraag 18). U legde in uw vierde (vorige) verzoek reeds een foto van deze brief neer. Betreffende de brief werd in uw vierde verzoek vastgesteld dat u de dreigbrief pas in uw vierde verzoek om internationale bescherming voorlegde, waardoor de indruk wordt gewekt dat de brief enkel met het oog op uw volgend verzoek om internationale bescherming werd opgesteld. Hierdoor wordt de bewijswaarde van dit document sterk verminderd. Daarbij moet opnieuw worden aangestipt dat de brief op uw vraag en instructies kan zijn opgesteld. Ook hierdoor neemt de bewijswaarde van de brief af. Voorts dient opnieuw te worden opgemerkt dat de brief door uw vader werd doorgestuurd, die er als betrokken partij alle baat bij heeft om verklaringen af te leggen die in het verlengde liggen van uw eigen verklaringen. Hierdoor neemt de (objectieve) bewijswaarde van het document eveneens in ernstige mate af. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Het gewicht dat aan dit bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Deze brief ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde.

Nog betreffende de brief merkt u op dat erin staat dat zowel u als uw broer in de stad Kabul resideren. U gaf evenwel in uw eerste tot en met huidige, vijfde verzoek (Verklaring DVZ, (...), 1 februari 2021, vragen 5, 10) aan dat u altijd in Deh Baraki Barak heeft gewoond en merkt op dat de taliban denken dat jullie in Kabul wonen, maar dat u nooit in Kabul heeft gewoond (Verklaring volgend verzoek, (...), 1 februari 2021, vraag 16). De door u voorgelegde brief bevestigt dus – net zoals in uw vierde verzoek – eens te meer de eerdere vaststelling dat u geen zicht biedt op uw werkelijke familiale situatie noch op uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw vertrek uit Afghanistan.

Betreffende uw verklaring dat u in België stress heeft en dat uw gezondheid niet goed is (Verklaring volgend verzoek, (...), 1 februari 2021, vraag 12) dient te worden aangestipt dat de door u ingeroepen socioeconomische problemen in België geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2, §1, eerste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat de verwerende partij volgens haar de nieuwe elementen, namelijk haar verklaringen en documenten, niet voldoende inhoudelijk onderzocht heeft. Hierna geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip nieuwe elementen vervat in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij geeft ook aan dat de nieuwe elementen voortbouwen op haar verklaringen, maar wel degelijk nieuw zijn. De beoordeling van de geloofwaardigheid dient te gebeuren op basis van alle elementen in het dossier. De verzoekende partij preciseert dat haar nieuwe elementen de volgende documenten zijn: een originele dreigbrief van de taliban, de EASO, COI: Afghanistan security situation van september 2020, EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan Key socio-economic indicators Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City*, august 2020 en UNAMA, *Afghanistan protection of civilians in armed conflict: annual report 2020*, februari 2021. Voorts stelt de verzoekende partij dat ze consistent in haar relaas blijft volharden en dat deze documenten haar relaas verder ondersteunen.

De verzoekende partij vervolgt dat de originele dreigbrief een nieuw documentair element is dat betrekking heeft op een belangrijk aspect van haar vluchtrelaas. Volgens de verzoekende partij blijft de verwerende partij hameren dat zij initieel geen open kaart over haar familiale banden heeft gespeeld. Hieruit leidt de verwerende partij af dat zij dit ook niet over haar verblijfplaatsen deed en daaruit leidt de verwerende partij vervolgens af dat zij geen bescherming nodig heeft. Hoewel deze dreigbrief op zich niets met deze aangehaalde punten te maken heeft blijft zij een belangrijk aspect voor de beoordeling of zij nood heeft aan internationale bescherming. Dit blijft de kern van wat de verwerende partij moet beoordelen. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij *in fine* dient te beoordelen of de verzoekende partij nood heeft aan internationale bescherming, niet of haar familiale banden of woonplaatsen vaststaan. Dit zijn slechts middelen om op de finale vraag een antwoord te geven. Deze brief is een rechtstreeks bewijs van de vrees die zij heeft, namelijk om door de taliban vermoord of gerekruteerd te worden. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar EHRM, M.D en M.A. vs België, 58689/12, 19 januari 2016 en EHRM 2 oktober 2012, Singh/België. De verzoekende partij benadrukt dat het gegeven dat in een land er veel corruptie is, op zich onvoldoende is om een document van bewijswaarde te ontdoen. De verzoekende partij voegt eraan toe dat zij in haar vierde verzoek om internationale bescherming een kopie van deze dreigbrief had toegevoegd, maar nu het origineel stuk voorlegt. De verzoekende partij vervolgt dat het feit dat haar vader een brief doorstuurde niet betekent dat hij deze geschreven heeft. Volgens de verwerende partij beschuldigt het Commissariaat een derde van fraude op basis van een blote bewering die door geen enkel element in het administratief dossier ondersteund wordt.

In een volgend onderdeel van haar middel geeft de verzoekende partij aan dat ze ondertussen wel al duidelijkheid over haar familiale banden gebracht heeft. Y. is haar halfbroer. Ook heeft ze ondertussen duidelijkheid geschept over haar woonplaatsen en het gegeven nooit in Kaboel gewoond te hebben. Het feit dat zij gemeenschappelijke vrienden met haar broer heeft die in Kaboel woonden verandert hier niets aan. Het gegeven dat de dreigbrief duidelijk maakt dat de taliban haar ook in Kaboel zoekt maakt nog maar eens extra duidelijk dat zij ook in Kaboel niet veilig is.

Tot slot gaat de verzoekende partij in op de gewijzigde veiligheidssituatie in Kaboel. De verzoekende partij meent dat de veiligheidssituatie in Kaboel dient onderzocht te worden omdat de verwerende partij haar ervan verdenkt in Kaboel te hebben verbleven voor haar vertrek uit Afghanistan. In dit verband haalt de verzoekende partij aan dat de situatie in Afghanistan met inbegrip van Kaboel onhoudbaar is. De verzoekende partij betoogt dat: *"Waar dit voor zijn regio van herkomst vanzelfsprekend is, wenst de*

verzoeker toch informatie over de veiligheidssituatie in Kabul toe te voegen aangezien hij ervan verdacht wordt daar gewoond te hebben.

Wanneer ook komt vast te staan dat de verzoeker hier niet kan verblijven kan er niet anders dan beslist worden om de verzoeker internationale bescherming toe te kennen.” Vervolgens bespreekt de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Kaboel op basis van de EASO, COI van Afghanistan security situation van september 2020 en recente persberichten.

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het

kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van zowel uw eerste als uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen."* Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan

worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.4.1. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vasthoudt aan haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Ze stelt dat de problemen zoals uiteengezet bij haar vorige verzoeken om internationale bescherming nog steeds van toepassing zijn. Ter staving van haar vluchtrelaas verwijst de verzoekende partij naar een originele dreigbrief van de taliban die haar neef M.Y.S in zijn verzoek om internationale bescherming neergelegd heeft. De verzoekende partij zet uiteen dat de brief zowel op haar als op hem betrekking heeft.

Uit het arrest van 7 november 2018 met nummer 212 108 blijkt dat de Raad geoordeeld heeft dat de verklaringen van de verzoekende partij aangaande haar verblijfplaats in het district Baraki Barak, provincie Logar en haar werkelijke familiale situatie voor haar vertrek uit Afghanistan ongeloofwaardig zijn. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die zich zouden hebben voorgedaan in het district Baraki Barak. Tegen voormeld arrest van de Raad werd geen cassatieberoep bij de Raad van State ingediend.

In haar vijfde verzoek om internationale bescherming houdt de verzoekende partij vol dat ze afkomstig is uit district Baraki Barak gelegen in de Afghaanse provincie Logar (Verklaring volgend verzoek, 16/15531W, 1 februari 2021, vragen 5, 10) en dat in voormeld district de problemen met haar paternale oom en de taliban hebben plaatsgevonden (Verklaring volgend verzoek, 16/15531W, 1 februari 2021, vragen 16, 19).

Deze verklaringen van de verzoekende partij vormen een loutere voortzetting van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Met betrekking tot de bijgebrachte dreigbrief, dient de Raad vast te stellen dat deze dreigbrief dateert van *“10 sunbula 1391 of 1392 (Gregoriaanse kalender (GK) 31 augustus 2012 of 1 september 2013)”*, hetgeen niet betwist wordt door de verzoekende partij. Evenmin brengt de verzoekende partij verdere verduidelijking omtrent de datum van de dreigbrief. Alhoewel deze dreigbrief dateert van een aantal jaren geleden, brengt de verzoekende partij deze pas bij haar vijfde verzoek om internationale bescherming bij. De verzoekende partij kan geen passende uitleg geven waarom dit zo lang geduurd

heeft. Op basis van deze dreigbrief kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij vanaf haar geboorte tot aan haar vertrek uit Afghanistan gewoond heeft in het district Baraki Barak gelegen in de Afghaanse provincie Logar. Daarenboven dateert deze dreigbrief uit 1391 of 1392 (Gregoriaanse kalender 2012 of 2013) terwijl de verzoekende partij zelf voorhoudt dat zij en haar broer Y. in 1394 uit Afghanistan vertrokken zijn (notities persoonlijk onderhoud [hierna NPO] 21 februari 2018, p.11). De verzoekende partij is ook kort nadat ze de tweede dreigbrief ontvangen hebben uit Afghanistan vertrokken (NPO 21 februari 2018, p.11, 23-24). Voorts verklaart de verzoekende partij zelf dat uit de dreigbrief blijkt dat de taliban denkt dat de verzoekende partij in Kaboel verblijft, doch is het geenszins duidelijk waarom de taliban zou denken dat de verzoekende partij in Kaboel verblijft. In dit verband wijst de Raad er nog op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan corruptie wijd verspreid is bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Tot slot brengt de Raad in herinnering dat in 's Raads arrest van 7 november 2018 met nummer 212 108 met betrekking tot de vluchtmotieven van de verzoekende partij eveneens wordt gemotiveerd dat: *"Hoe dan ook merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers verklaringen over de problemen die hem hebben genoopt om zijn land van herkomst te verlaten niet coherent zijn, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder ondermijnt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen: "Bovendien komen de door u op het Commissariaat-generaal verklaarde problemen niet overeen met de door u vermelde problemen in de vragenlijst die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang. Bij de DVZ laat u optekenen dat iemand van uw dorp de taliban zou hebben ingelicht over de werkzaamheden van uw broer Y. bij de politie. Daarna zou uw gezin bij u thuis dreigbrieven hebben ontvangen (Vragenlijst CGVS, 13/1/2017, p. 2, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beaamt u dat u alle redenen voor uw vertrek heeft vermeld in de betreffende vragenlijst op de DVZ, maar verklaart u tegelijkertijd dat er drie dingen niet zijn vermeld bij de DVZ. Twee hiervan – rekrutering door de taliban en dreigbrieven – blijken wel degelijk bij de DVZ te zijn genoteerd. Nog vermeldt u een probleem tussen uw gezin en de zonen van uw paternale oom inzake uithuwelijking (CGVS 1, pp. 3-4). U rept echter met geen woord over de door u voorgehouden aanleiding tot de dreigbrieven, namelijk een doorzoeking van het huis van een buurman waarbij naast ammunitie en wapens ook talibs zouden zijn aangetroffen (CGVS 1, p. 13). Dat u in de vragenlijst van de DVZ geen gewag maakt van de spreekwoordelijke druppel waardoor u en uw broer Y. uw vaderland uiteindelijk hebben moeten verlaten, doet ernstige afbreuk aan zowel uw algemene geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven." In zoverre verzoeker aanvoert dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken steeds zeer kort is en hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de tijd kreeg om zijn verhaal te vertellen, wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de verzoeker om internationale bescherming erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken."*

Gelet op het geheel van deze motieven concludeert de Raad dat de bijgebrachte dreigbrief geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad herhaalt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar de verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Baraki Bark in de provincie Logar (Afghanistan). Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door haar

voorgehouden vervolgingsfeiten. Daarenboven volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in Afghanistan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft op dit punt manifest in gebreke.

De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het district Baraki Bark in de provincie Logar (Afghanistan) noch dat zij in een gebied in Afghanistan verbleven heeft waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de veiligheidssituatie in Kaboel vermag hieraan geen afbreuk te doen. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat het hebben van de Afghaanse nationaliteit op zich voldoende is om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Uit de landeninformatie die door de verzoekende partij wordt bijgebracht blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

5. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS